

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 165.

Tolote Session.

44de Møde.

Lørdagen den 24de Novbr. Kl. 12.

[(Fortsat.)

Thune (fortf.): Den har først den Fordeel, at den ikke som den indirecte Skat hæmmer eller standser Omsætningen; for det Andet, at ikke Optræknings- og Omkostningerne af denne Skat medtage en stor Deel af den, saaledes som Tilfældet er med mange af de indirecte Skatter, f. Ex. Consumtionen og flere andre. For det Tredie har denne Skat den Fordeel, som vi til enhver Tid maae have for Die, at enhver Mand kan anke over sin Skat, naar han er ansat for høit, og begrunde sin Anke paa det, der foreligger, uden at han behøver at sammenligne sig med Andre, og saaledes være Angiver med Hensyn til Andres Indtægter, for at frie sig selv fra en for høi Beskatning. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Sessen) har talt om det Proportionsmæssige i Formue- og Leiligheds-skatten, at den ene kunde sammenlignes med den anden. Men for at have en saadan Proportion, maa man have et Udgangspunkt; thi, ellers bliver Bygningen vakkende. Man maa for at bringe det i Proportion kunne sige: A har en saa stor Indtægt, B har det Halve, følgerlig maa B betale Saameget i Forhold til A. Det bliver altsaa med Hensyn til den Beskatning, som den ærede Rigsdagsmand antager for den rigtige, dog nødvendigt at lægge an paa det, som her er Spørgsmaal om, nemlig Ind-

tægten. Hvad der forøvrigt ogsaa taler for Indkomstskatten, er, at den hviler paa en ægte constitutionel Grundvold; thi saasnart Regjeringen har det Apparat færdigt, hvorefter Indkomstskatter kan paalignes, og overfører denne Skat fra Kommunen til Staten, har Regjeringen et mægtigt Middel til at møde indtrædende Eventualiteter, til at møde et Onde, som kunde true Staten i dens Heelhed, et Middel til at kunne anvende en større Kraft derimod i dets Udspring og derved afværge dets forbærvelige Følger, et Middel til, ved f. Ex. at opkræve 10 pCt. af Folks Indtægt, at bevare dem den hele Indkomst eller den Formue, hvoraf Indtægten flyder, og som ellers kunde gaae tabt. Denne Skat er saaledes for en dygtig Regjering en stærk Løstestang, men i en udygtig Regjerings Haand vil den være en utaalelig Svøbe, og derfor troer jeg ogsaa, at i det Dieblis, vi indføre denne Skat, berer det Vidne om, at Folket troer sig frit, stærkt og selvstændigt nok til at forhindre, at Regjeringens Løiler komme i udygtige Hænder, eller til at fjerne en udygtig Regjering, hvis Omstændighederne kunde tænkes at bringe en saadan til Roet. Det er fornemmelig af den Grund, jeg holder paa denne Skat og ønsker den gennemført, ønsker, at Regjeringen ikke vil lade sig skræmme fra at indføre den som Statsstat af den Modstand, den vil møde som Communalstat. Hvad den ærede Rigsdagsmand videre siger i sin Motivering, at „den“ — det er Indtægten — „først søges rammet, efterat den er forbrugt, efterat den Intet har efterladt til Forsøgelse af Yverens Formue, og efterat de For-